RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 234.227 van 22 maart 2016
in de zaak A. 215.232/XIV-36.279

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ali Acer
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Frankrijklei 33 bus 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 maart 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 137.927 van 4februari2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.177van 26 maart 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

AuditeurDieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ali Acer, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij neemt op 25 juni 2014 een beslissing waarmee aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Op 25 augustus 2014 stelt verzoekster tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 4 februari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending van de materiëlemotiveringsplicht op.

Verzoekster citeert de motivering van de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 november 2014, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 2, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet), en stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest bij zijn in die beschikking ingenomen standpunt blijft. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing naar artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet verwezen en houdt die beslissing ook een motivering voor de duur van het inreisverbod in, te weten dat verzoekster een vroegere verwijderingsmaatregel niet zou hebben nageleefd en dat zij nieuwe aanvragen op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend na de weigering van een eerste aanvraag.

Verzoekster voert aan dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot het voornoemde artikel 74/11 heeft geleid, wordt benadrukt dat richtlijn 2008/115/EG 'over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven' oplegt dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. (*Parl. St*. Kamer, 2011-2012, nr. 1825/001, 23.) Verzoekster laat gelden dat in de aanvankelijk bestreden beslissing een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod. Zij besluit dat het bestreden arrest voorbijgaat aan artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en daardoor de materiëlemotiveringsplicht schendt.

5. In de memorie van wederantwoord, genoemd "memorie van antwoord", herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het opleggen van de maximumtermijn te dezen niet kennelijk onredelijk vindt omdat niet aan de terugkeerverplichting zou zijn voldaan. Het niet naleven van de terugkeerverplichting heeft tot gevolg dat een inreisverbod moet worden opgelegd, doch de duur van dat inreisverbod moet eveneens worden gemotiveerd. Te dezen haalt de verwerende partij enkel aan dat een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet werd ingediend.

Beoordeling

6. De materiëlemotiveringsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoekster geeft niet aan op welke wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van dit beginsel zou hebben geschonden.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. In de uiteenzetting van het eerste middel acht verzoekster ookartikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden omdat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgtdat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar opte leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbodvastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naarartikel 74/11, § 1, tweede lid, van devreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbodvermeld dat de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd omdat verzoekster sedert haar eerste aanvraag met toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet vervolgens nog drie afzonderlijke aanvragen (op 22 februari 2011, 3 september 2009 en 24 januari 2013) met toepassing van die bepaling heeft ingediend die allemaal negatief werden afgesloten, dat verzoekster voor het eerst asiel heeft gevraagd op 9 februari 2012 en dat deze aanvraag negatief werd afgesloten, dat verzoekster binnen de gestelde termijn geen stappen heeft ondernomen om terug te keren naar het land van herkomst en dat verzoekster zich sindsdien in illegaal verblijf heeft genesteld en niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten.

In antwoord op verzoeksters kritiek dat de verwerende partij in deaanvankelijk bestreden beslissing “op *quasi* automatische wijze” een inreisverbod oplegtvoor de termijn van drie jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrentde specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod”, wijst deRaad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn met toepassing van artikel 39/73, § 2, van de vreemdelingenwet genomen beschikking, die in het bestreden arrest wordt hernomen, opde voornoemde motivering uit de aanvankelijk bestreden beslissing en stelt hij vast dat daaruit uitdrukkelijk de reden

blijkt waarom verzoekster een inreisverbod van drie jaar heeft gekregen en dat die beslissing bijgevolg wel is gemotiveerd wat de duur van het inreisverbod betreft.

Zoals verzoekster terecht laatgelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1,eerste lid, van de vreemdelingen-wetworden vastgesteld door rekening te houden metde specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering vanhet bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreftde duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de redenen daarvoor te dezen wel degelijk uit die motivering blijken.De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich immers niet tot het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering maar wijst onder meer op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoekster herhaalde en telkens negatief afgesloten aanvragen heeft ingediend en op het feit dat verzoekster zich in illegaal verblijf heeft genesteld en geen enkele intentie toont om het grondgebied te verlaten. Verzoeksterontkracht ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat zij op geen enkelewijze toelicht welke overige specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwingzouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve maakt verzoekster geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwetaannemelijk.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

8. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

9. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoekster te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verzoeksterals in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrechtvan 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Johan Pas **Geert Debersaques**